

שילה גדל ביישוב עלי שבבנימין, התחנך על אהבת הארץ והעם. כל חייו עסק בעשייה למען האחר, הדרך בבני עקיבא והתנדב במסירות בעמותת "ONE FAMILY" בסיוע למשפחות שכולות. במשך ארבע שנים התנדב בעמותת "לב בנימין", עמותה המסייעת לילדים עם צרכים מיוחדים.



שילה למד בישיבה הגבוהה באילת "איילת השחר", והתגייס ליחידת אגוז. בסיום המסלול יצא לקורס קצינים ושובץ כמפקד מחלקה בגדוד 51 של חטיבת גולני. שילה היה מפקד אהוב ונערץ.

בבוקר שבת שמחת התורה, כ"ב בתשרי תשפ"ד, 07.10.2023 חדרה למוצב מו"פ דרום חולייה גדולה של מחבלים. שילה עמד בפתח הממ"ד ונלחם עד הרגע האחרון. גם כשנפצע, לא נסוג לאחור, לא ביקש החלפה. לאחר ארבע שעות של קרב גבורה המחבלים עזבו את המוצב, ושילה הניח את ראשו ועבר למקום "שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתו".

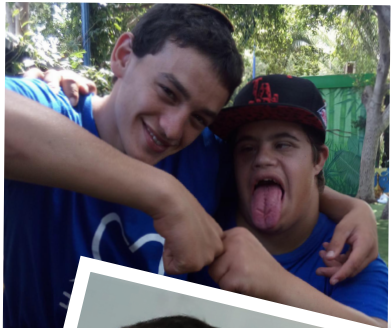
הקרב הסתיים בפילתו. חבריו העבירו אותו לבית הכנסת בבסיס, כיסו את גופו בפרוכת ארון הקודש, עימה הוא נקבר.

בני המשפחה זכו להכניס ספר תורה לזיכרו. ספרי התורה שהוצאו מארון הקודש בשמחת תורה, ביום בו הארץ רעדה והשמיים נפתחו. ספרי התורה שהונחו על הפרוכת, אותה פרוכת בה שילה נקבר כשהיה עטוף בה. הביאה את אוהביו חזרה אל ארון הקודש בהכנסת ספר תורה לעילוי נשמתו הטהורה. שילה נפל והציל את חייליו וחיילים נוספים ששהו עימו בחדר האוכל.

שילה, בן 23 בנופלו.

**נמשיך את אורו הטוב,
זוכרים ואוהבים,**

דודי ונירית
דביר ואליה, הלל והדר,
אליה, הדר, הללי וטליה



גווילין נשרפין ואותיות פורחות

מספר חודשים לאחר ששילה נפל מצאנו מחברת עמוסה שורות צפופות ששילה הותיר אחרי.

בכתב עדין וציורי קובצו אלפי אותיות המספרות את תפילותיו, מידותיו והתורה שהוא קנה בחייו בגבורה גדולה. נפשו העמוקה והרגישה של שילה אהובנו באה לידי ביטוי בסיכומי השיעורים שהוא הותיר, המכתבים שכתב והמסרונים ששלח. רסיסי אור שמבטאים את הערכים ששילה חי לאורם.

שילה היה ילד של חיבורים בין אנשים. הוא היטיב לדבר את שפת הלב המיוחדת לכל אחד ולהתחבר. מבין חבריו הטובים היו ילדים עם צרכים מיוחדים, חניכים בבני עקיבא או בעמותת "משפחה אחת", וגם בחייליו ראה "שותפים". **מתוך החיסרון הגדול נולד הרצון להמשיך את דרכו של שילה בעולם ולחבר בין לבבות בין אנשים בין הורים לילדים, דרך הסיכומים שהשאיר.**

ליקטנו מתוך כתביו של שילה פנינים יקרות, פנינים הפותחות צוהר לאישיותו המיוחדת ולערכים אשר למענם הוא מסר את נפשו הטהורה. לפניכם חוברת ללימוד אישי או משפחתי. יהא הלימוד לעילוי נשמתו.

אוהבים ומתגעגעים, המשפחה

ה"אני מאמין" ששילה כותב לעצמו:

"ליצור תחושת שייכות במחלקה, רצון לעבוד יחד, ללמוד. אווירה בריאה שרואה את הרצון להתקדמות והשיפור, ולא רק את "הביחד החזק".
לדעת לפרגן, להסתכל על החלק הטוב שיש - החצי המלא. הסתכלות חיובית שקשה לשבור אותה.
שייכות: להרגיש חלק ולהבין שלכל אחד יש את הנקודה שלו אבל בסוף זה חלק ממשהו ששייך לכולם. אם משהו פוגע/זורק, זה פוגע בכולם. ההבנה שאנחנו מקשה אחת שמתקדמת- עוזרת לכל אחד מכם.
"כשקשה לכם תחשבו על החברים שלכם - גם כשקשה ורטוב, תרימו ראש, תסתכלו על החבר שלכם, מה הוא צריך".

אני מאמין

מחברת מיקל 3/22

3/22 - למסר את הילד בל ופס ופס - להיות מניח זה שילד מנסה וזה לא

לדבר (לפני) בל החשיפה (הסדרה) לשמוע את זה

שאלות - להיות שאלות, לשמוע מחלק (לחבר) - להשיג את החלק אישית. חלק (לשאל) לא

שיר קצ'ורה ורחוק - לזכור להיות אישית (לחלק).

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -

לחלק -



תוכן

9	חודש אלול.....
9	"המגרעות הרבות" כבסיס לצמיחה.....
10	חיבור לאלול - היכן הוא?.....
10	שמחת אלול.....
11	עבודת ה' - תפילה.....
13	תשובה.....
13	איזוהי תשובה גמורה?.....
17	קרבת ה' לי טוב.....
17	הרהורי תשובה - גילוי הרצון הפנימי.....
23	ראש השנה.....
23	מכתב ברכה להורים.....
25	מכתב לחיילים.....
26	צום גדליה - האם יהדות היא גזענות?.....
28	יום כיפור - "כי ביום הזה יכפר עליכם" נתיבות שלום.....
32	וידוי.....
34	סוכות.....

עיבוד | נעמה אבידן, שי שגב ואור דורני
עיצוב גרפי | אמונה כרמל



תודה גדולה לצוות מרגש במיוחד
שסייע לנו להמשיך האור של שילה דרך דפי הלימוד.
ברצון ובלב פתוח השקיעו
בעיבוד, חשיבה ועיצוב כל פרט בחוברת זו.
השתדלנו להישאר נאמנים למקור ועם זאת להעביר
הלימוד באופן שיחבר לבבות לימים מיוחדים אלו.
תודעה לנעמה אבידן,
שי שגב
ואור דורני על מלאכת העיבוד
תודה לאמונה כרמל על העיצוב והלב שהבאת לעבודה.



חודש אלול

"המגרעות הרבות" כבסיס לצמיחה

וכך כתב שילה: "ב'אורות התחיה" כ"ו אומר הרב קוק: אנחנו רואים מגרעות רבות בעם ישראל בארץ ישראל ובחוצה לארץ. כלומר, יש דברים שאמורים להיות ו(הם) לא

"המגרעות הרבות" כבסיס לצמיחה

וכך כתב שילה: "ב"אורות התחיה" כ"ו אומר הרב קוק: אנחנו רואים מגרעות רבות בעם ישראל בארץ ישראל ובחוצה לארץ. כלומר, יש דברים שאמורים להיות ו(הם) לא מושלמים. המחשבה אומרת: "מה הלו"? מה קורה פה? יש פתאום בתקופת עלייה, נפילה בדברים שהיו כל כך ברורים לעמ", זה "המגרעות הרבות". מסביר הרב שבגלל שיש מציאות חדשה, התחלה חדשה מאפס, מהמקום הכי נמוך, לכן קיימות הנפילות, לכן יש מגרעות רבות.

הדור של לפני מאה שנה היו אנשים של אמונה, הרבה יותר תקיפים ועומדים על התורה, יודעים אותה לעומק. והיום בשביל לדעת משהו צריך לשבת ללמוד חודשים ואפילו שנים. לכאורה, זה נראה כאילו יש בדור שלנו "מגרעות רבות". באמת יש דברים שהיו כל כך ברורים ונעלמו, התפרקו. נכון! אולי באמת מבחינת הרמה של הלימוד אנחנו פחות, אך ההשפעה שיש לזה לעתיד, לדור הבא, היא העמל שהתורה נקנית. הערך של מה שיש הוא עצום. זה מטורף! וצריך לזכור שכל דור הוא בסיס לדור הבא, לדור שאחריו. בעצם יש לידה מחדש, צמיחה חדשה באומה. בדור גנוז הרכוש הרוחני של העבר, הוא לכאורה לא נראה לעין, אבל קיים. ומתוך הצמיחה הזאת, הרעננות, ההתחדשות - צומח משהו גדול, אדיר, עולם חדש מלא זוהר עליון, חיים רעננים."

- ◆ מדוע יש מגרעות שעולות דווקא בעקבות המציאות החדשה של עם ישראל?
- ◆ "אנחנו דור שפחות מעמיק בתורה, אבל העמל שלנו אינטנסיבי יותר, מכיוון שאנחנו התחלנו הכל מחדש". למה מתכוון שילה?
- ◆ "כל דור הוא הבסיס לדור הבא" - מה שאבתם מהדורות שעברו ומה תרצו להנחיל אחריכם הלאה?

like)

Wk 231A

[illegible][illegible][illegible][illegible]

חיבור לאלול - היכן הוא?

שילה כתב: "לגבי אלול - אותו הדבר. פעם היו מרגישים את החודש הזה. איך שהוא נכנס, כולם בלחץ, מתארגנים, מתכוננים, סליחות. פעם זה היה חודש כל כך משמעותי, כולם מרגישים אותו באווירה, מתכוננים אליו, לעומת היום שהוא חודש שבקושי מורגש. טיפה סליחות בבוקר, בקושי יש הכנות, התכוננות. איפה אנחנו נמצאים?! מה נסגר?! בעשרת ימי תשובה מתחילים לחוש, להרגיש משהו. לקראת ראש השנה ויום כיפור זה מתחזק, בטבעי, אבל לעומת פעם שהיו הכנות מטורפות כבר לפני חודש אלול, עשו הכנה לאלול!

זה נראה שבאמת דור ירוד, אולי מיואש (במקרה שידעו איך היה פעם). כל הלכות תשובה לרמב"ם, רבנו יונה - אנשים בדורנו לא מרגישים חיבור לזה, מרגישים רחוק ממש מזה, זה נראה לנו רחוק ולא מדבר אלינו בכלל, לא מזיז לנו בכלל."

- ◆ אילו הכנות נהגתם לעשות בשנים עברו לקראת ראש השנה?
- ◆ מה אנחנו יכולים לקבל על עצמנו השנה, על מנת להגיע לימים הנוראים, כשאנחנו קצת יותר מוכנים?

שפחת אלול

שילה כתב: "הרב זצ"ל אומר, שהרבה מאד כתוב על התשובה ועל החזרה, אך עדיין איננו מרגישים חיבור אליה, אנחנו לא מבינים כמעט כלום על אלול. אלול הוא גם חודש שמח, חודש שיש בו הכי שמחה, הרבה אושר, "אני לדודי ודודי לי", אנחנו יכולים להתקרב הכי קרוב לקב"ה."

גם יש את האפשרות, היא קיימת, הימים האלה הם הכי עמוקים שיש בשנה, ולכן יש פשוט צורך להבין את העומק שלו, ללמוד אותו. אנחנו מנסים לברוח מזה בגלל הכפירה של עקבתא דמשיחא, אבל זה קיים."

- ◆ מה משמח אתכם בחודש אלול?
- ◆ איך אפשר לחזק בקרבנו את ההרגשה של קרבת ה' באלול - הביטחון ב- 'אני לדודי ודודי לי'?

ט' אלול תש"ף

עבודת ה' - תפילה

שילה כתב: "הרמב"ם מסביר, שעבודת הלב זו תפילה, ואנו מצויים לפנות לקב"ה בכל יום, לפחות פעם ביום.

תפילה היא קשר, פנייה לקב"ה - דיבור איתו. בשביל זה צריך שיהיה קשר אליו. בעצם, כל פנייה או בקשה לקב"ה שבאמת מכוונת אליו, זו תפילה. צריך קשר חי, סוג של מגע איתו.

במצוות, לעומת התפילה, אין לך דווקא פנייה אל הקב"ה. ברור מאד מה צריך לעשות. יש גדר - איך, מה, כמה. צריך כוונה, אבל עדיין מובן מאוד מה לעשות.

בתפילה יש עולם עצום והכללים לאו דווקא ברורים, עולם מאד מסובך, כי באמת העיקר זה הפנייה אל הקב"ה, עצם הדיבור איתו, הבקשה ממנו - לא רק במחשבה, אלא באמירה (תפילת חנה).

בשביל להתפלל חייב שיהיה קשר אליו, פנייה אליו, כל דבר שאתה תבוא לבקש, שתרצה, אבל מה שחשוב זה הקשר אליו.

בתפילה גם קיים יסוד אמוני, להאמין בו, יסוד של התבטלות כלפיו."

מצוות עשה להתפלל בכל יום שנאמר: "ועבדתם את ה' אלוהיכם" מפי השמועה למדנו שעבודה זו היא תפילה שנאמר "ולעבדו בכל לבבכם". אמרו חכמים: אי זו היא עבודה שבלב? זו תפילה. (רמב"ם הלכות תפילה א, א)

- ◆ אתם מוזמנים לדון ביחד בשאלה - מה בעיניכם ההבדל בין מצוות מעשיות לבין תפילה?
- ◆ האם גם אתם פונים אל הקב"ה ומבקשים ממנו? מה ההרגשה שלכם כשאתם פונים אל הקב"ה?
- ◆ חבר מבקש את עצתכם, כיצד יהפוך את התפילה האישית שלו למשמעותית (או משמעותית יותר); מה תיעצו לו?
- ◆ תוכלו לשתף בשינויים שחלו לאורך השנים בתפילות ובפניות שלכם אל ה'.
- ◆ אתם מוזמנים לחשוב על שיר שמבטא תפילה אישית או משפחתית שלכם ולשיר אותו ביחד.



"כשאנחנו מקשיים ומתפללים,
זו היכולת לראות את טוב ה' ולשאוח בו"

- שילה

איתן זיו, חברו של שילה מספר:

איך בונים הרגלים פנצחיים!

כמה ימים לפני פסח שילה ואני מנצלים חופשה משותפת, נוסעים לטייל בהרי אילת. הדרך חזרה ארוכה, מאפשרת שיחה עמוקה על עצמנו ועל החיים. אנחנו מדברים על החיים והצבא. שילה מספר על הקושי והשחיקה לאורך השירות בצבא להתפלל במניין. "השנה אני לוקח על עצמי תפילה במנין" הוא אמר.

חודש אלול תשפ"ג, אחרי שנסענו לסליחות בכותל. חזרנו בשעה 04 לפנות בוקר,

כמה שעות אחרי, הבוקר מפציע ושילה שלח לי תמונת סלפי שלו עם תפילין בבית הכנסת, אומר ועושה, גם אחרי שעות בודדות של שינה. שנה חדשה התחילה

"איזוהי תשובה גמורה?"

אליסף סימני, חייל של שילה מספר:

אלו היו ימים של קיטוב וקרע בעם סביב שאלת הרפורמה המשפטית. אני בש"ג והסיוור, עובר בבסיס לחילוף משמרות. זה זמן טוב לשיחות עם החברה על הנושאים הבערים, ההפגנות במוקד השיחה. בזמן שדיברתי עם אחד החברים, שילה קרא לי להגיע אליו. "סימני, אני רוצה להראות לך משהו חזק"

זה היה קטע מתוך שיעור של הרב זלמן מלמד בנושא התשובה מתוך הלכות תשובה לרמב"ם (הלכות תשובה פרק ה, ה"א) שנשלח בסטטוס. הרב הסביר כי תשובה גמורה מתקיימת כאשר אדם חוזר למקום החטא, לאותו מקום מבחינה פיסית ונפשית ואינו חוטא אלא שב בתשובה. הרב זלמן הסביר שזה נכון גם ברמה הלאומית. אנו חווים את הפירוד שקדם לימי חורבן הבית השני, שנאת חנים ופילוג. הפעם יש לנו הזדמנות לתקן ולהגיע לתשובה גמורה. "מבין"? הוא אמר לי בהתלהבות.

התפלאתי שההסבר הזה דיבר אליו. צורת החשיבה שלו שרואה בפילוג הזדמנות לתיקון אמיתי ושלם.

אנחנו כמעט שנה אחרי, הקיטוב עדיין נמצא אבל אני נזכר בסטטוס הזה, ובשיח שלי עם שילה. שיח קצר אבל ממלא בהתלהבות ואמונה. שיחה קצרה אבל עם מסר עמוק שנותן כח לעשות.

אנחנו נמצאים בימי אלול והאפשרות לראות בכאב והפילוג הזדמנות לתיקון מחזק אותי מאוד.

שובו אלי ואשובה אליכם

וכך כותב שילה: "איזוהי תשובה גמורה?

בהלכות תשובה הרמב"ם כותב שהתשובה נמצאת במצווה, אדם שנופל מצווה שלא להמשיך הלאה, אלא לשוב לאותו מקום ולהתחרט על זה.

המושג תשובה על חטא, חרטה על חטא, אומר רבנו יונה שאדם מחויב לשוב בתשובה ואם הוא לא ישוב בתשובה, הוא חוטא.

רבנו יונה מביא סיפור על חמישה אסירים שחפרו ויצרו פירצה בכלא. ארבעה ברחו ואחד נשאר. הגיע השומר והרביץ לו. ענה האסיר: מה יש לך? אני נאמן, נשארתי!!! אותו אסיר אפילו לא קולט שהוא בכלא, ממשיך בנחת, אינו ממחר ונמרץ להוציא את עצמו מהכלא. כך גם בחטאים, אנחנו אפילו לא מבינים שאנחנו חוטאים ולא כל כך מאמינים שיש עונש ולכן אין מרץ לתקן, לרוץ, לחזור למקום הטבעי.

רובנו חושבים שהכי נכון זה אדם שנופל... ממשיך הלאה, מנסה כמה שפחות להתעסק בנפילה, כמה שפחות להישאר במקום שזה קרה. הטבעי שלי זה לא להתעסק בכישלונות שלי, זה לא נעים, אני אתחזק במה שטוב, במקום החזק שלי, וכך אני אתחזק דווקא שם, ככה אני מרגיש טוב.

על מה אני מצטער בכלל? כל אדם חוטא, "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", אז על מה אני מצטער? על זה שהייתי אני? אני לא מצדיק חלילה. זה טבעי ונורמאלי.

התורה אומרת לנו לחזור לאותו מקום ולהתחרט על החטא שעשינו - זה לעשות תשובה".

◆ שילה מדגיש את הנקודה שהתשובה היא לשוב לאותו מקום שהיה לפני החטא. זה מזכיר לנו אדם שטעה בדרך, ופנה לצד אחד במקום לצד השני. אז הוא מחויב לשוב לאותו צמת, והפעם לבחור נכון. קל לומר זאת, אבל האם זה אפשרי? האם ניתן לחזור בזמן ולמחוק את כל התוצאות של החטא?

◆ שילה כותב על המשל של רבינו יונה על האסיר, שהיה "ילד טוב", ולא ברח עם שאר האסירים. מדוע לדעתכם האסיר הזה חוטא?

משה ינקו, חייל של שילה מספר:

אתה ראוי! אל תוותר על עצמך!

אני מהשקטים במחלקה, שילה הכיר אותי. הוא ידע על השתיקה שהולכת איתי כבר הרבה שנים. אני זוכר את השיחה הראשונה שלי איתו. הוא שאל אותי: "למה אתה לא מדבר בשיחות מחלקה? זה לא שאין לך מה לומר, יש לך דעה ואמירה ואתה שומר אותה לעצמך!", הוא אמר לי.

אני זוכר שהתפלאתי, למה אכפת לו? ואיך הוא זיהה זאת בשלב כל כך מוקדם. עניתי לו "אתה צודק ממש ... אני מתבייש לדבר בפני קהל, זה מלחיץ אותי וגורם לי לגמגום." מכאן נכנסו פנימה, לאתגר את עצמך ולעמוד מול הקושי. שילה ידע להקשיב, להבין אותך עד הסוף ולהיות רגיש לכאב אבל גם לדעת לקחת צעד אחד קדימה ולהתמודד עם הקושי. "חשוב שתגיד את מה שיש לך ולא תתבייש מעצמך", הוא אמר לי בביטחון ובחיוך. הרגשתי ששילה מבין אותי אבל גם לא מוותר עליי.

בכל שבת שהמחלקה סגרה, לפני סעודת ערב שבת שילה היה עושה ח"ת ומזמין, באופן כללי, משהו לומר דבר תורה. בכל פעם אותו חבר קבוע שאוהב לדבר היה אומר כמה מילים. ואני מעולם לא חשבתי להציע את עצמי לדבר בפני החברה.

שבת בחברון, כולנו בתגבור מבצעי. חלק מהחברה כבר היו במשימות, חשבתי לעצמי ששילה יותר על איסוף ל-ח"ת קבוע, אבל שילה אסף אותנו, והפעם, לא כמו שאר הפעמים, הוא לא שאל מי הכין דבר תורה או מעוניין לדבר, אלא קבע בעצמו. הוא הסתכל עליי ואמר לי "משה בוא". חייכתי, הרגשתי את זה מגיע. בימים שקדמו לזה הוא עודד בדרכים שונות. "תגיד מה אתה חושב, תשתתף", כל פעם עוד קצת. וככה מצאתי את עצמי, ערב שבת, בחברון, עומד מול המחלקה ומדבר. עבר מצוין, הדיבור זרם וכמו ששילה נהג לומר: "הכל טוב". זו היתה הפעם היחידה ששילה החליט מי ידבר. ובפעם הזאת, אני הצלחתי לשבור את הבושה והפחד.

געגוע לאלול

יום הזיכרון. קבענו להפגש במרכז הרב,
שילה מגיע מהצבא והטירוף מתחיל
רגע לפני שנופץ בין בתי העלמין, נעבור מחלקה
לחלקה בהר הצל.
שילה ואני יוצאים מנרכז, עומדים לצד הכביש
הסואן ושילה עומד מקשיב לקולות מבית המדרש,
מעכב אותנו להתפרץ ליום הזה
"עוד רגע" הוא אומר לי
כמה התגעגעתי לקולות האלה

- שילה מעלה כאן שאלה. הקב"ה יצר אותנו ככה. עם יצר טוב ויצר רע. הוא יצר אותנו כך שאין צדיק שלא ייחטא. אז למה אנחנו צריכים להצטער על החטאים שלנו? למה צריך לחזור אחורה? מה הייתם משיבים לשילה?
- לסיום, איך אתם מציעים לעשות זאת? לחזור לאחור לאותו מקום שלפני החטא?

"להיות איש גדול" יש (נטיה) של החברה (להגיע,
 שהשאלה הבאה (כשנעלה גבולות...) (שקיים ונעלה איזמאליסטי.
 אבל הגיע הזמן לחיות במדרגה הבאה
 ולא רק לחשוב על זה
 בעתיד, כש... אך רוצים לחיות חיים גדולים ולעשות את
 המסע - צריך ליישם את זה כבר עכשיו"

- מהמחברת של שילה

[illegible]

קרבת ה' לו טוב

כותב שילה: "הרמב"ם אומר כמה מיוחדת התשובה שהיא יוצרת מציאות חדשה, עושה לכאורה פער. הרמב"ם ממשיך ואומר שגם אם אדם עושה תשובה לגמרי, עדיין לא לגמרי מתכפר לו. עונים הראשונים שיש את הכפרה של התשובה ויש את ההתקרבות לקב"ה. התשובה היא אולי ארוכה ויקח לו זמן לכפר עליה, אבל הקירבה היא מהירה, אתה מתקרב מיד לה' בדיוק איך שאתה. הקירבת אלוקים מהירה, אנחנו אהובים לפניו יתברך. יש מקרה בגמרא בקידושין - אדם רשע שקידש אישה על מנת שהוא צדיק. אומרת הגמרא - ספק מקודשת. בגלל שהוא אולי יהרהר תשובה. בשנייה שבה הוא כבר צעד קדימה ועשה תשובה, הוא התקרב לקב"ה באמירה אחת, מחשבה, משהו קטן שינה מציאות".

- ♦ האם הרגשתם פעם קרובים לקב"ה? ספרו על כך..
- ♦ איך הצלחתם להתקרב? מה גרם לכם לקרבה זו?

הרהורי תשובה - גילוי הרצון הפנימי

כותב שילה: "עיקר הנפילות באות מפני שאינו מאמין בקלותה של תשובה" [אורות התשובה יד, ד]

למדנו מכאן עד כמה חשובה האמונה בכוחה של תשובה ובכך שאנחנו מסוגלים לכך, ואין זה מעבר לכוחותינו.

הרב קוק אומר שעיקר הנפילות נגרמות מחוסר הידיעה או האמונה בקלותה של התשובה.

הסיבה של כל הנפילות זה בגלל שאין לך מושג כמה קלה התשובה. מה הכוונה? כשאדם נופל הוא חושב כמה קשה התשובה, עכשיו לשנות את כל מציאות החיים שלי - זה מסובך, זה נראה לו גדול וארוך ובלתי אפשרי. יסוד התשובה הזאת זה שאדם עושה עבירה הוא רואה את הפנים האמיתיות שלו - זה הוא, היה לו כיף לעשות את העבירה. לא היה קשה כי זה באמת הוא!!! בשביל תשובה אתה חייב להשתנות מאד, את החיים שלך, את הפנימיות שלך, הנפילות זה בגלל שקשה לצאת ממנה. אדם שעוסק בעבירה הזאת, לעשות תשובה שם הוא מכין את הנפילה הבאה שלו.

"אני נשאר אני". היסוד הראשון של התשובה זה הרהורי תשובה - הרהור זה לא משהו בחירי, הוא מגיע פשוט כשיש לאדם חטא, אחריו מהדהד בו הקול שאומר לו: "זה לא אתה, זה לא טוב לך". כשאדם מצליח להקשיב לקול הזה, הוא מגלה את עצמו האמיתי. הצער הזה שקיים בו, הוא מנחם, כי אתה עוד מחובר למי שאתה, יש בכך עדיין טהרה פנימית. הרב אומר בפרק ז' פסקה ד': "הם הם מגלים את הרצון". קלות התשובה היא בגלל שהאדם רק צריך לפתוח את האוזניים שלו, לשמוע את הרהורי התשובה, את החרטה. כשהוא מתחרט, אז כך יותר וודאי לו מי שהוא, הוא יותר קולט מה ה"אני שלו". הרהורי תשובה אומרים לו: "זה לא אתה, תעמיק בך", זה ממש קל, רק לפתוח את האוזניים. את היסוד שלה (תשובה) אתה עושה. מתוך הרהור מגיעה החרטה והיא מנחמת, כי אז ברור לאדם מי הוא בדיוק. אם הוא לא מתחרט או "יותר מידי בבאסה", אז זה לא טוב, כי הוא לא מבין מי הוא".

- ♦ האם לדעתכם תשובה היא מעשה קל או קשה?
- ♦ הפסוק בדברים ל' י"ד מתאר את מצוות התשובה: "כי קרוב אליך הדבר מאד, בפיך ובלבבך לעשותו". הרמב"ם כותב לאור פסוק זה כי מצוות התשובה היא מצווה קלה. נסו להסביר מדוע מצוות תשובה היא מצווה קלה לקיום?
- ♦ מה היסוד הראשון של התשובה מבחינת הרמב"ם? כיוון לחשיבה, היסוד הראשון הוא לא עשייה, אלא ההקשבה לקול הפנימי. ההבנה ש"זה לא אני". וזה מאוד קל. ואם באמת תתחבר לקול הזה זו תחילתה של התשובה ויקל עליך לבצעה.



ראש השנה

מכתב ברכה להורים

לאלה האלה היקרים והאהובים

ככה בסופה של שנה ועם תחילתה של שנה חדשה שתבוא עלינו לטובה, חודש אלול הוא חודש של חשבון נפש, קריאת התשובה קוראת לכולם בקריאה שווה לשוב. התשובה אופיינית לאנושות ומהווה חלק מעצם הגדרת האדם- לשוב אל עצמו. זה חלק טבעי שקורה מעצם החיים ולכן הוא אפשרי לכולנו.

עם סיומה של שנה בטוחים שרצון ה' יאיר לנו את הדרך. מה שקורה במציאות זה הטוב האלוהי. אנחנו בתפילה שהקב"ה יפתח לנו את העיניים, שנדע לראות את הטוב הזה ולשמוח בו.

כשאנחנו מבקשים ומתפללים, זה היכולת לראות את טוב ה' ולשמוח בו.

בנוסף תודה לכם על הכל!

שלושה שותפים לאדם: הקב"ה, אמא ואבא. תודה על המשפחה לתפארת שבניתם, על ההסתכלות הבריאה על החיים, על היכולת לראות את האחר ולהיות עם לב פתוח לכל!

מבקשים סליחה על כל האכזבות והקשיים שאנחנו יוצרים.

אהובים אלה



לאלה האלה היקרים והאהובים

ככה בסופה של שנה ועם תחילתה של שנה חדשה שתבוא עלינו לטובה.

חודש אלול זה חודש של חשבון נפש, קריאת התשובה קוראת לכולם בקריאה שווה.

לשוב, התשובה אופיינית לאנושות ומהווה חלק מעצם הגדרת האדם- לשוב אל עצמו.

זה חלק טבעי שקורה מעצם החיים ולכן הוא אפשרי לכולנו.

עם סיומה של שנה בטוחים שרצון ה' יאיר לנו את הדרך. מה שקורה במציאות זה הטוב האלוהי.

אנחנו בתפילה שהקב"ה יפתח לנו את העיניים, שנדע לראות את הטוב הזה ולשמוח בו.

כשאנחנו מבקשים ומתפללים, זה היכולת לראות את טוב ה' ולשמוח בו.

בנוסף תודה לכם על הכל!

שלושה שותפים לאדם: הקב"ה, אמא ואבא. תודה על המשפחה לתפארת שבניתם, על ההסתכלות הבריאה על החיים, על היכולת לראות את האחר ולהיות עם לב פתוח לכל!

מבקשים סליחה על כל האכזבות והקשיים שאנחנו יוצרים.

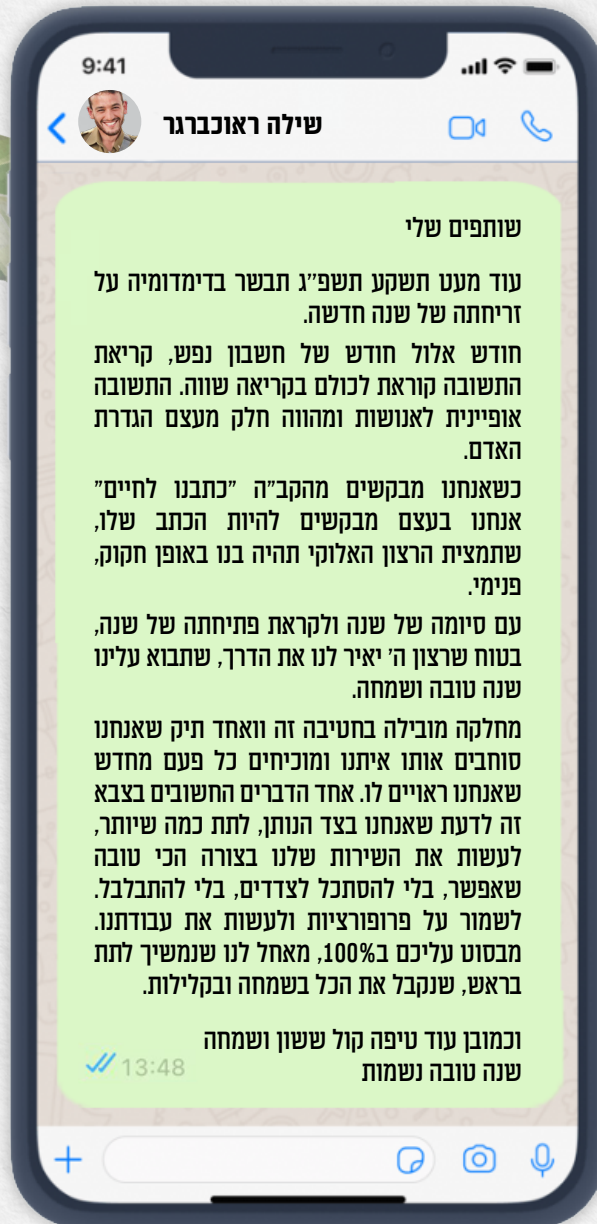
אהובים אלה

אהובים אלה

אהובים אלה

אהובים אלה

מכתב לחיילים



- ◆ נסו ליצור מעגל שיח בקרב המשפחה: באילו תחומים ובאילו מעגלים כל אחד מבני הבית רוצה לשוב בתשובה אל עצמיותו? אתם מוזמנים לחשוב ביחד על 'קריאת התשובה' לכם כפרטים, כזוג וכמשפחה.
- ◆ שילה כותב: "אנו בטוחים שרצון ה' יאיר לנו את הדרך; מה שקורה במציאות זה הטוב האלוקי. אנחנו בתפילה שהקב"ה יפתח לנו את העיניים, שנדע לראות את הטוב הזה ולשמוח בו" - אפשר לחשוב ביחד, מהו לדעתכם הטוב האלוקי שהתגלה בתשפ"ד?
- ◆ "לראות את טוב ה' ולשמוח בו" מדוע לדעתכם הטוב האלוקי שמופיע לא תמיד משמח אותנו? כיצד ניתן לשמוח יותר בטוב האלוקי? מהם העוגנים המסייעים לכם לראות את הטוב האלוקי שמתגלה במציאות?
- ◆ הורים, אחים, אחיות, ילדים - אתם מוזמנים לכתוב מכתבים זה לזה, מכתב לאחים, להורים ואפשר גם לסבא וסבתא או לחברים טובים. כתבו את אשר בליבכם, כתבו על המחשבות, הרגשות, הכרת התודה ובקשת הסליחה.

"... אנחנו בימים טיפה קשוחים ... ואליה קשה וכואב
אבל נואלים חיים חדשים לעולם
נח באן צריכים לעבור אל הנהלים
על אמונה בקב"ה שבסוף יבא מזה טוב.
להיות מאמינים!"

- שילה



צום גדליה

"גדליה בן אחיקם, שמונה על-ידי מלך בבל לשלוט על שארית הפליטה שנותרה ביהודה, נרצח ביום זה, ג' תשרי, ע"י ישמעאל בן נתניה בשליחות מלך בני עמון. רציחתו גרמה להגליית שארית הפליטה מארץ ישראל. בעין איה מסביר הראי"ה קוק מה הניע את בני עמון לתקוף.

שילה הי"ד כותב באחד מסיכומי השיעור שהותיר: "בני עמון הם עם שמקורו בבת לוט, אשר קראה לבנה "בן-עמי". העמונים התאפיינו בקידוש העמיות, הערצת הלאומיות שלהם מתוך מטרה לספק רצונות פרטיים שלהם. הכוח הציבורי של העמונים נתן דרור ליצר הרע, והם ביטאו את רשעותם ונתנו פורקן ליצריותם באמצעות הלאומיות שלהם.

הרב קוק מחדד את הפגם בלאומיות של בני עמון וכותב 'אהבת העם אצל בני עמון תבוא לפעמים מרוב אהבה עצמית גסה שמתקבצת בקיבוץ גדול ומסודר, ותתגלם בזה ברשעה היותר גדולה, בכוח רב ויד חזקה לבלע ולהשחית".

- ◆ מהו הפגם שנפל בלאומיות של בני עמון, לפי הרב קוק?
- ◆ כיצד כוח הלאומיות עלול להביא לרשעות ולרמיסה של ערכים אחרים? ולמה שעמים יעשו שימוש בכוח הלאומיות על מנת לממש את היצרים שלהם?
- ◆ במה שונה הלאומיות בעם ישראל? מהי המטרה של הלאומיות אצל עם ישראל?

שילה כותב: "בעם ישראל גם העממיות והציבור חשובים, אלא שזה בא להאיר את אור ה', לשרת את הכלל ולא את הצד הפרטי של האדם. עם ישראל צריך להכיר את כוח הכלל, את מה שהוא צריך להוציא אל הפועל. ולא ללכת אחרי היצר הפרטי ולנצל את כוח הכלל בשביל האדם הפרטי."

שילה מסביר, כי הכוח שמעניקה הלאומיות לכל פרט ופרט, לא נועד לאפשר לפרט לממש את תאוותיו, אלא כדי שהפרט ינצל את כוחותיו ויתרום לכלל. אתם יכולים לתת דוגמה מזמננו, כיצד הכלל מעניק כוח לפרט, שחוזר ומעניק את כוחו לכלל, וחוזר חלילה?"

- ◆ כיצד אנחנו כפרטים יכולים לנצל את כוח הכלל, על מנת לתרום ולהאיר את אור ה'?
- ◆ ולסיכום, מהי התשובה שלכם לטענה שיהדות היא גזענות?

מדבריו של שילה הי"ד עולה התשובה:

"כל קבוצה - למשל יחידה בצבא, וכמובן שכל עם ועם מבקשים ליצור לעצמם ייחוד מסוים, תשתית מסוימת, תרבותית והיסטורית, על מנת שיהיה מכנה משותף ומאחד לכל החברים בקבוצה. גאוות היחידה של אותה קבוצה אינה דבר שלילי. והעובדה שהיא מעדיפה את טובת חבריה לקבוצה, על פני טובתם של אחרים, אף היא מובנת, ברורה ונהוגה.

בא הרב קוק, ואומר, שהחיסרון של בני עמון הוא, שהכוח שהלאומיות מעניקה להם מנוצל לסיפוק התאוות שלהם. הם עושים שימוש רע בכוחם. וזה פסול. ואילו אצל עם ישראל המצב הפוך, אנחנו עושים שימוש בכוח שהלאומיות שלנו מעניקה לנו, על מנת לעזור לאחרים.

ויתרה מזאת. יש פער עצום בין הלאומיות של העם היהודי לבין עמים אחרים כמו הנאצים. "תורת הגזע של הנאצים גרסה, שעצם העובדה שאדם נולד לגזע הארי, הוא אדם עליון, ולא משנה מה הוא עשה, עושה ויעשה בחייו, תמיד הוא יהיה עליון על פני אחרים. זו גזענות. לעומת זאת, העם היהודי מזהר, שהוא בא לעולם על מנת למלא תפקיד. אם ימלא את התפקיד, משול לכוכבים בשמיים. אבל אם לא ימלא אותו, חלילה, הוא משול לעפר הארץ. לכן לא שייך לומר שאנחנו טובים יותר מאחרים מעצם מהותנו. אנחנו עלולים להיות הרבה יותר נחשלים, אם לא נמלא את תפקידנו.

לסיום, כ-15 שנה לאחר אותה החלטה אומללה, החזיר האו"ם לחזור בו מקביעה זו (החלטה 4686).

אנחנו לא עשויים מסוכר.
זו כשקור ורטוב גזכרו להריון ראש
מלא את החברים שלכם, מה הרצונות
כשקשה לך מחשוב על החבר שלך - זה יא לך כח

- שילה

מוצ"ש פרשת וילך - שבת שובה

"כו ביום הזה יכפר עליכם" נתיבות שלום

וכך שילה מסכם במחברתו: "אמר רבי עקיבא: 'אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים!'"

◆ מה פירוש המילה אשריכם?

◆ מה מעניק לכם אושר? מה משמח אתכם? נותן לכם להרגיש שאתם בני מזל?

שואל הנתיבות: מה מיוחד בזה, הרי פשוט שאשריכם! אדרבה, למה רק על מצוות הטהרה נאמר כך? הרי בכל המצוות צריך לומר אשריכם?

◆ מה באמת מיוחד במצוות הטהרה, שעליה נאמר "אשריכם"?

מסביר הרב על דברי המהר"ל (בדרשה לשבת שובה), שכל העניין של אשריכם ישראל, הוא שביום כיפור אנחנו דבקים ממש בקב"ה, אחרי שחוטאים מתכפר לנו ביום הזה.

האושר שלנו כפול: גם מכיוון שאנחנו מתנקים מעבירות, מרגישים טהורים, נקיים, והתחושה הזאת מסיבה לנו אושר, וגם מכיוון שעקב כך אנחנו דבקים בקב"ה.

ליום כיפור יש בחינה מיוחדת, שבו מוסרים כל המחסומים וליהודי יש אפשרות להגיע לדרגת התבטלות כל כך גבוהה. זה סוד הכפרה, מתוך זה שאנחנו דבקים בקב"ה כ"כ אוטומטית, התוצאה היא שאנחנו נטהרים - עצם הדבקות לקב"ה - מטהרת.

◆ מה הכוונה לדבוק בקב"ה?

◆ האם הרגשת אי פעם שהצלחת לדבוק, או להתקרב לקב"ה? (מוזמנים להרחיב..)

◆ מדוע הדבקות בקב"ה מטהרת?

◆ נקרא שוב את הפסקה. מה קודם למה? האם קודם התשובה והטהרה ואז היא מוכילה לכפרה? או קודם כל הדבקות והיא שמביאה את הכפרה?

"כאשר נדבקים בקב"ה מסתלקים מאיתנו כל החטאים: "שכל הדבוק בטהור - טהור", כמו המקווה, שמי שנכנס אליו ללא שום חציצה נדבק בו, נטהר. בעצם, עיקר העבודה ביום כיפור היא להדבק בה', מכיוון שרק ביום כיפור ישנה ההארה הזאת, כי במשך השנה האדם מכיר את שפלות מצבו ולא נדבק בקב"ה, ומכיוון שביום כיפור יש את הארה, אפשר להדבק."

◆ אילו מצוות יש ביום כיפור שמאפשרות לנו להידבק בקב"ה?

◆ אילו מצוות או דרכים נוספות אפשר להוסיף ליום כיפור על מנת שנוכל להידבק בקב"ה?

◆ מדוע לדעתך לא כתובה במפורש המצווה להידבק בה' ביום כיפור? אלא רק כתובות המצוות המעשיות - "והייתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש תענו את נפשתיכם וכל מלאכה לא תעשו האזרח והגר הגר בתוכם" (ויקרא טז כט).

"עוד דבר: ביום כיפור אין נטהרים עד שהאדם נדבק במידת ה"אין", כלומר שהוא מבטל את האישיות שלו לגמרי, הכל. כל הכוחות שלו נועדו לשרת את הקב"ה והכל גם ממנו. מדוע דווקא זה? ואיך אדם בכלל מסוגל להגיע לשם?"

◆ שילה מביא מדבריו של האדמו"ר, שהטהרה ביום כיפור תלויה בדבקות. והדבקות היא להגיע למידת האין. מה זה מידת האין? נסו להסביר זאת במלים שלכם.

◆ שילה שואל כאן שאלה לא קלה: איך אפשר להגיע למצב שבו אדם מבטל את עצמו לגמרי? מה עם הרצונות שלנו? השאיפות שלנו?

"ביום כיפור ישנה סגולה שהיהודי מסוגל להגיע לביטול עד כדי כך שמבטל את אישיותו. זה עניין ההשתחוות בקודש הקודשים - שהכהן הגדול מכון, שכל מה שיש לו ובו - הכל לבורא. "והכהנים והעם, כשהיו שומעים את שם השם המפורש היו כורעים ומשתחוים..." מכיוון שהגיעו לתכלית ביטול האישיות. משמעות ההשתחוות היא שהאדם מבטל את כל כולו, ביטול מוחלט שהאדם בטל מכף רגל ועד ראש לקב"ה, וזה

קיים רק ביום כיפור. בכל השנה יש לנו הכריעה הרגילה, שהיא ביטול רק במוח ובלב, לעומת ההשתחוות, שזה ביטול כל הגוף, כל כולו."

- ◆ מדוע עניין ההשתחוות ביום כיפור מבטא את הביטול? מה ההבדל בין השתחוות במשך כל השנה לעומת השתחוות ביום כיפור?

אדם נקרא כך, אומרים חז"ל, שמצד אחד הוא מלשון "אדמה לעליון" - הצד הרוחני. ומצד שני האדם בא מן האדמה. וכשאנחנו משתחוים כך אנחנו נצמדים לאדמה, הופכים לאדמה. יש ביטוי שנקרא "קרקע עולם" שמשמעו שהאדם אינו פועל כלום, אני אפס אפסים, אין בי שום כוח, הכל מאת ה', אין שום כוחי ועוצם ידי.

מוסיף שילה: **"עוד דבר לכפרה ביום כיפור זה שהיהודי צריך להיכנס גם בבחינת בן - שהוא זוכר שלמרות כל החטאים, עדיין "בנים אתם לה' אלוקיכם", כמו שאמר רבי מאיר - "בין כך ובין כך קרויין בנים", כלומר שגם לפני החטא וגם לאחריו עדיין אנו בנים של הקב"ה. יהודי צריך להאמין באמונה שלמה, שלמרות כל החטאים שחטא ולאחר כל מה שקלקל, הקב"ה הוא אבינו שבשמים, המטהר."**

- ◆ מהי המשמעות של בן? ואם אני בן, האם אני יכול לחטוא?
- ◆ בראש השנה אנחנו אומרים שהקב"ה שופט אותנו: "אם כבנים, אם כעבדים". מה ההבדל בין בן לבין עבד? מה עדיף? להיות בן או עבד?
- ◆ מדוע כאן מוסיף הרב ואומר שתנאי לכפרה הוא שנראה את עצמנו כבנים?

יוצא מכאן, שעל פי הרב, אנחנו מאושרים, מכיוון שהקב"ה הוא המטהר אותנו, והוא רואה בנו בנים, ולכן מטהר אותנו. ומאפשר לנו לדבוק בו למרות החטאים שלנו, מה שלא היה עושה עם עבד.

- ◆ אתם מוזמנים לשתף, אילו תחושות ומחשבות המילה "התבטלות" מעוררת בכם?
- ◆ האם התבטלות ביום כיפור מבטאת בעיניכם חידלון או דבקות? האם היא מרוקנת או ממלאת בכוחות?

- ◆ אומר רבי עקיבא ביום כיפור- "אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים" דווקא ביום בו אנחנו מתבטלים ודבקים בקב"ה- אז ישראל מיטהרים.
- ◆ תוכלו לשתף זה את זה במחשבות שלכם, באיזה אופן אתם מתבטלים ביום כיפור מול הקב"ה, ואילו כוחות צומחים בכם לאור זאת?
- ◆ זו הזדמנות טובה לשיר ביחד 'אשריכם אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם? אביכם שבשמים"
- ◆ מה אנחנו, כבנים, יכולים לקבל על עצמנו, בשנה הקרובה, על מנת להתקרב יותר לקב"ה? לדבוק בו יותר?



אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּבוֹא לִפְנֵיךְ תִּפְלְתָנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִתַּחֲנוּנֵנוּ. שְׂאִין אָנוּ עֲזֵי פָּנִים וְקִשִּׁי עֶרְךָ לֹמֵר לִפְנֵיךְ אֲשַׁמְנוּ. בְּגָדֵנוּ גָזְלָנוּ. דְּבַרְנוּ דִּפִּי. הֶעֵינֵנוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדָנוּ. חֲמַסְנוּ. טִפְלָנוּ שִׁקָּר. יַעֲצָנוּ רָע. כִּזְבָּנוּ. לִצָּנוּ. מְרִדָּנוּ. נֶאֱצָנוּ וְנֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֵינֵנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. נִצְרָרָנוּ. קִשְׁיֵנוּ עֶרְךָ. רָשָׁעֵנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲתָעֵנוּ סָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֶמֶת עָשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

כותב שילה: "אשמנו בגדנו... - האמנם עד כדי כך?

ביוה"כ אנחנו אומרים כל כך הרבה פעמים "על חטא" או "אשמנו בגדנו וכו'", מתוודים על חטאים שלנו, ממש על כל מה שחוטאים.

לכאורה קשה, האם אנחנו כל כך לא בסדר? עד כדי כך? וגם אם כן, למה צריך לעבור על כל זה, להראות את כל הרע, את כל הצד הזה? למה זה מועיל? מה נותן פירוט כל החטאים הללו?

הווידוי חלק מהליך התשובה

הרמב"ם בתחילת הלכות תשובה אומר שכאשר האדם חוזר בתשובה הוא צריך לעשות "וידוי" - הווידוי הזה מוכרח כחלק מהליך התשובה. אפשר להסביר שהווידוי רק סוגר את התהליך אבל אפשר אולי לומר שמוכרחים לעשות וידוי על חטאים כדי שתהיה תשובה.

וידוי - הכוונה לומר חטאתי לפניך בכך וכך, ואני לא אעשה כך וכך שוב וכו'.. כלומר יש לומר את החטא ויש לשוב ממנו, לומר את התשובה לפני הקב"ה - זה ממש חלק מהווידוי, זה הווידוי!

וידוי זה טבילה. אדם שעושה וידוי והוא עדיין לא שלם בליבו, הוא לא שב מחטאו, הרמב"ם אומר שהוא דומה "לטובל ושרץ בידו", כלומר לא עשה כלום! הווידוי הוא ממש הכרחי לתשובה, הוא העיקר. בוידוי אתה מגיע לפני הקב"ה ומתוודה על חטא, אתה מגיע עם התשובה.

אֶשְׁמֹר אֶל הָאוֹפִי שְׁלִי וְלֹא אֶהְיֶה אֶלֶּיךָ עֵינִי: אֶרְאֶה
וְאֶרְאֶה אִיךָ אֵל רֹכֵחַ אֶרְאֶה בְּמֶרְכָּב
- מהמחברת של שילה



יהודה ססמן, חבר של שילה מספר:

אתגרים כהזדפנות לחיבור וגילוי עצמי

אני מוצא את עצמי עובר בין אנשים אוסף עצות איך עוברים גיבוש מטכ"ל. העצות חכמות רציניות מספרות לי כמה חשוב להגיע מוכן, להתאמן יום יום, להתאמץ. שילה היחיד שכשדיברתי איתו אמר לי תהנה מהגיבוש והכל יהיה בסדר.

"איך אפשר להנות משבוע כזה?!" הוא פתח את התשובה עם הצחוק העדין והקול המרגיע ואמר לי:

"אחי תחשוב שזה שבוע שבו אתה לומד על עצמך דברים חדשים. מאתגר את עצמך ועל הדרך גם פוגש אנשים חדשים..וואלה זו חוויה".

לב נשבר הכרחי לתיקון פציאות החטא

המהר"ל אומר שעיקר התשובה זה "לב נשבר" - לא התיקון, אלא צריך שהלב יהיה מרוסק, שבור, לא עוזר להגיד לקב"ה אם תיקנת, צריך שהלב יהיה שבור לבוא ליוה"כ עם לב נשבר.

אומר רבינו יונה שהצדיקים מרגישים רע, מרגישים שבורים על מעט החטאים שלהם, זה "גומר" אותם, הם ממש מצטערים, נשברים על זה הרבה יותר מכולם. כל חטא משנה את כל המציאות, היא כבר פגומה. נהרס, אי אפשר לתקן את זה, כבר נהרס, אז מה יש לעשות?! לבוא עם לב נשבר לפני הקב"ה, את התיקון אין ביכולתך לעשות, הקב"ה מכפר - זה חסד לגמרי! אבל מצד הקב"ה לא אנחנו מתקנים, זה לא אני, זה הוא! אלא אני צריך לבוא בלב נשבר, צריך לעזוב את החטא ולעשות חרטה יחד עם הווידוי כי זה הכלים השבורים - לעשות עד לאיפה שאתה יכול עם הלב השבור..

עזיבת החטא והחרטה הם הכשר לווידי - כדי שהוא יהיה אמיתי. בעקבות הלב הנשבר אתה מכפר, דווקא מתוך הווידוי שלך אתה מבין כמה אין באפשרותך לתקן, הקב"ה סולח רק כשאתה מגיע אליו בלב שבור, רק כשאתה מגיע אליו אחרי שעשית את הכי הרבה שלך, ניסית כמה שיותר.

- ◆ למה חייבים להתוודות? למה לא מספיק שאני אקבל על עצמי שיותר לא אעשה זאת שוב? למה אני חייב לומר "אשמתי" ולפרט את העבירה, ולומר שאני מצטער על כך?
- ◆ יצא לכם פעם להתוודות על טעות שלכם? איך היה לכם? קל, קשה? מה הרגשתם מה היה לכם קשה בפעולה הזאת?
- ◆ האם קרה לכם שמישהו ביקש מכם סליחה אמיתית, מהלב? ומה זה עשה לכם?
- ◆ למתקדמים - נסו לעבור על קטעים בתפילה שמביאים לידי ביטוי את מטרת הווידוי. נסו לרדת למשמעותם. סמנו לכם אותם. נסו לזכור אותם כשתעמדו בתפילה בימים הנוראים.

"(הוסיף טוב עזר יור ה'יקור"

- שילה

בנים אתם לה' - להרגיש ביטחון בדרך

ינון אלבז חייל של שילה:

לאורך ההכשרה, שילה היה עושה שיחות אישיות.

שיתפתי אותו בקושי נפשי מסוים וקבענו לדבר. בליל שמחת תורה הוא בא אליי בסביבות 00:30, ואמר לי "יאללה בוא נדבר".

אמרתי לו שאני עולה שמירה ב-4:00 ואני גמור, אז אולי נדבר מחר, הוא לא הסכים והתעקש שנדבר..

שיתפתי אותו, סיפרתי לו ושוב הוא הקשיב, שיתף תמך ועודד, ושוב התגלגלנו לשיחה של יותר משעתיים.. איך מרגישים ביטחון גם בקושי?

שילה העביר לי מסר שמהדהד לי בראש מאז. הוא סיפר על המפגש שלו עם החניכים במשפחה אחת, שם הוא התנדב. בשיחות על אובדן ושכול עולות, לפעמים, שאלות קשות ומחשבות כמו "אם רק היו יוצאים 5 דק' מאוחר יותר כל זה לא היה קורה", אם רק הייתי אומר לו ש...

שילה חזר ואמר לי "מה שקורה במציאות היה צריך לקרות. ואין שאלה של "אם". זה מדויק למה שהיה צריך להיות. ויש רק את הסיטואציה הנוכחית ואיתה אנחנו צריכים להתמודד בגבורה!!!"

דיברנו על מלחמה ועל הקושי שטמון בה כשאין לנו מושג שאנחנו במרחק של כמה שעות ממנה..

זו היתה השיחה האחרונה של שילה

אני כל כך שמח ששילה התעקש לדבר איתי ולא היה מוכן לדחות את השיחה הזו.. ואני מרגיש גם שהוא השאיר לנו מסר חזק מאד!!

יום הזיכרון לא היה שונה לי בהרבה משאר הימים כי כל יום אני זוכר אותו ומלא בו.

יום העצמאות פירק אותי כי הרגשתי שהמדינה חוגגת בלי החתנים של השמחה.

סוכות

"אנחנו צריכים לחזק את האמונה באל, זה הפקידנו"

- שילה

שבילי מחברים

אחיה חוברה, חייל של שילה מספר: מאז ששילה נפל אני רץ הרבה. רץ לבד ורץ גם עם החניכים שאני מדריך בישיבה, אני והם יחד בשבילי הישועה. היום רב הישיבה ביקש ממני לבטל ריצה, הלו"ז עמוס. אין השבוע זמן לריצה. ואני אמרתי לו- משנים לו"ז, אבל על ריצה לא מוותרים. ככה שילה לימד אותי.

אני זוכר את שילה רץ איתנו. מלמד אותנו בלי מילים. בתנועות הגוף - התמדה, נחישות, חתירה קדימה, ומחבר אותנו למקומות בהם הוא בוחר לרוץ איתנו.

תעסוקה מקצועית בעזה

שילה כותב לעצמו ביומן המפקד: **הקו עומד להיות שוחק וארוך ולכן צריך שגרה חזקה כדי שנחזיק לזמן ארוך בצורה איכותית. אנחנו צריכים לשמור כשירות, אנחנו צריכים להתאמן. להבין ולזכור את המשמעות של גזרה מבצעית, את האחריות שיש לנו. לכל דבר שאנחנו עושים צריכה להיות סיבה.**

כשמפקדים מגיעים לתעסוקה הם ממוקדים בצד המשימתי הצבאי. לשילה, מעבר לביצוע המשימה, היתה חשובה הרוח והמפגש האנושי. הוא

היה מפקד מאוד מקצועי, מבצעי, מדויק, הוא חזר ואמר לנו- צריך להיות מוכנים לאיום, ליום פקודה, הוא בדק שאנחנו בכשירות גבוהה, בכוונות, חדים על התפקיד, הוא הקפיד על שגרת אימונים, אבל ההכנה שלנו לא היתה רק טכנית- הוא רצה שנדע לשם מה אנחנו נלחמים ונכיר את חבלי הארץ עליה אנו מגינים.

בהכשרה הוא היה משלב בתוך המסעות המפרכים תצפית על הנוף עם הסבר היסטורי, גאוגרפי תנ"כי, ובתעסוקה, הוא רצה שנפגוש גם את הפנים האנושיות של האזור.

"הקו שוחק", הוא כותב לעצמו במחברת הפיקוד שלו - **"אין אויב בעיניים, לכן כל הזמן צריך שהתרגולות יהיו ברמה גבוהה, כדי שברגע שיהיה אירוע נדע לפעול.. המצב הלאומי במדינה- אנחנו במשבר וזה לרעתנו".**

חיילים לא רצים ריצת ניווט בתעסוקה. אבל שילה כדרכו, בלי מילים, מחליט לחבר אותנו למקום שאנו שומרים עליו. ולכן הוא מוציא אותנו לריצת ניווט, והמקום אותו הוא בוחר לריצה הוא קיבוץ ניר עוז.

בשש בבוקר אנחנו רצים בשבילי הקיבוץ, קיבוצניקים מבוגרים על אופניים מאירים לנו פנים, מציעים לנו עזרה במציאת נקודות הניווט. אנחנו רצים בשבילי הקיבוץ, ובלי נאומים חינוכיים מתחברים לקיבוץ הזה, לחברים ולחברות בבגדי העבודה שיצאו מוקדם בבוקר, מבינים על מי אנחנו שומרים. את ריצת הניווט אנחנו מסיימים בברכת הקיבוץ. שילה ביקש מהם לשכור את הבריכה, אבל הם לא הסכימו לקבל תשלום ונתנו לנו לשחות שם בחינם. חבורת ביינישים בברכת קיבוץ ניר עוז. חיבור קטן ומחויך.

שבועיים אח"כ הוא מוציא אותנו ליום חינוך. שילה לא מדבר הרבה, אבל בונה יום שיגביר את המשמעות והחיבור שלנו לאזור. **"אנחנו צריכים לחזק את האחדות בעם, זה חלק מתפקידנו"** הוא כותב לעצמו, ולכן חשוב לו לקחת את חבורת הביינישים שלו לפגוש אנשי התיישבות שורשיים, חקלאים אוהבי הארץ שעל ראשיהם כיפת שמיים. את היום פתחנו בישוב דקל, ישוב שמקימו הם מפוני ההתיישבות בסיני, ומשם נסענו לפגוש חקלאיים בנתיב העשרה, התארחנו בחוות משפחת גילר, טעמנו מהיבול שהם מגדלים, הקשבנו לתפיסת עולמם בשיחה פתוחה. נעמה ואייל עזבו



את העיר ואת עולם ההייטק כדי לעסוק בחקלאות וציונות. הם מתמודדים עם מגורים בעוטף, עם אתגרי החקלאות, ומחוברים בעבודות אהבה למקום. שילה רצה שניפגש עם עולם ערכים עמוק ושונה מהעולם שאנו באנו ממנו. שנעריך. שנאהב. לפגישה היה רושם וטעם, וחיבור פשוט, חם ואנושי.

המפגשים האנושיים, הריצה בשבילי הקיבוץ, היתה בעיני שילה חלק מהמבצעים שלנו.

ביומן המפקד שלו, שיחת המחלקה האחרונה שתיעד מה-27/9. הוא כותב - **רמת הכוונות עלתה. לגלות יותר עירנות.**

ועוד הוא כותב: **אנחנו מתנהלים כפלוגה אחת, (לא כמחלקה), אם מישוה צריך עזרה, נבוא ונעזור! אם מישוה צריך עזרה נבוא ונעזור, אני חושב.**

אני לא זוכר נאומים או דרשות ארוכות, שילה לא דיבר הרבה. אני רואה מול עיני את תנועת הגוף שלו, את החיוך הצנוע, את הרגליים המתרוטטות מעל הקרקע ומתחברות אליה שוב. אני זוכר אותנו רצים לצידו בשבילי קיבוץ ניר עוז. מתחברים למקום ולאנשים. חיוך, צלילה במים, שבילי אופניים, חיבור. ככה פשוט, חם ואנושי, תמונות ריחות וקולות שעולים בי תוך כדי שאני רץ, עם החניכים שלי. בלי הרבה מילים.

(מתוך הספר "דרך פיקודיך" - נורית בר יוסף,
על דרכו הפיקודית של שילה שיראה אור בקרוב)

אלא ואלא היקרים!!

תודה תודה רב על כל העזרה

באופן כללי הסכמה ואם תהיה

אפשרות כלשהי

או האופן העיקרי הנצחי

וכל הנכס העצום

אשר שיהיה

י"ב

להחזרת המסמך אל הקצב

תודה כבוד אין כלום!!

"שנצל ארואת את הטוב ונשמח בו"

- שילה